Ngan xua huong boi - 13

Ngàn Xưa Hương Bội

Ngan xua huong boi - 13

Vietnamese, with Unicode Times font

Ngàn xưa hương bối

Tỳ kheo Giới Đức

(Minh Đức Triều Tâm Ảnh)

[13]

GIẾT NGƯỜI ĐỂ TẾ THẦN

-ooOoo-

Đ â y là một quốc độ đầy ngu si, ác giới và tà hạnh.

Những nhà đạo đức xã hội, những nhà tư tưởng, lý thuyết gia thường thảo luận với nhau rằng là phải có một bậc minh quân dùng vương pháp để trị dân! Rằng như vậy là không được, phải dùng pháp trị, bàn tay sắt, xử giảo, lăng trì, cho voi xé xác những tử tội ngoan cố, bọn khinh khi phép nước! Rằng là chẳng đặng đâu vì cái bụng mà ra cả, bần cùng sinh đạo tặc, cứ có chính sách cải thiện kinh tế thế nào cho dân no là các tệ trạng kia sẽ chấm dứt, chẳng cần "vương" cần "bá" gì cả! Rằng là,...

Hoàng tử Brahmadatta tuy mới mười sáu tuổi nhưng đã nổi danh là bậc hiền trí. Ai bàn luận như thế nào chàng cũng chăm chú lắng tai nghe, thành kính rất mực, nhưng sau rốt, chàng chẳng có ý kiến nào, chẳng gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, cảm ơn tất cả mọi người.

Hôm ấy, người ta thấy hoàng tử chít khăn mặt trời, áo màu đại dương, giày san hô, trang điểm diêm dúa, với ngựa xe khảm vàng khảm bạc, cùng tùy tùng rực rỡ đồ đại lễ đi ra cửa thành. Chàng xuống xe nơi cây đại thọ, cành lá sum sê phủ cả nửa ngôi làng, ở đấy người ta đang tế thần với thịt súc vật còn tươi máu, với ngũ cốc, với hương trầm và hoa quả. Cũng như mọi người cuồng tín khác, hoàng tử thành kính đi nhiễu ba vòng về phía hữu, cúng dường trái cây, hương hoa, rưới nước, đảnh lễ Thần Cây rồi ra về.

Các quan đại thần có đức độ trong triều đình không chịu được hành động đó của hoàng tử. Họ gặp nhau và thảo luận:

- Thế là hoàng tử hiền trí của chúng ta cũng mê tín dị đoan chẳng khác bọn dân đen ngu si. Ngài cũng sì sụp khấn vái, cũng xin Thần Cây ban cho danh vọng, tài sản, quyền lực, tuổi thọ, con đàn cháu đống rồi đây!

Vị khác than dài:

- Ôi! Chắc hoàng tử cũng đã thấy những buổi lễ người ta cúng thần! Ôi! Hàng ngàn, hàng vạn súc vật vô tội bị chém, bị chặt đầu, bị móc họng, bị phơi ruột? Cả một núi

thực phẩm đem đổ xuống sông Hằng, phơi giữa hư không, chất đầy những nghĩa địa! Rồi chúng làm gì? Ôi, cái lũ trời đánh ấy, chúng uống rượu, chúng đỏ mặt như cái ông trời, chúng chửi mắng đánh đập nhau, nói lời ác khẩu, rắn rít và dơ dáy như chuột hôi! Ôi! Chắc hoàng tử hiền trí của chúng ta cũng đã thấy rồi chứ?

Những lời thảo luận ấy, dù xa dù gần rồi cũng đến tai hoàng tử, nhưng hoàng tử cũng không nói gì, im lặng như cái tịnh bình.

Hôm sau, những hôm sau nữa, người ta lại thấy hoàng tử với khăn mặt trời, áo màu đại dương, giày san hô,... cùng đám tùy tùng và đồ đại lễ đi ra cửa thành. Chàng đến cây đại thọ dâng phẩm vật, cầu nguyện, rưới nước, đảnh lễ Thần Cây rồi về.

Các quan đại thần đức độ trong triều đình không còn thảo luận với nhau nữa, họ đích thân đến gặp hoàng tử để chất vấn.

- Thưa hoàng tử đáng kính trọng! Đức Vua vì tuổi già, sức yếu, không còn kham nổi việc nước, biết rõ hoàng tử là bậc hiền trí nên đã ưu ái và tín cẩn giao chức Phó Vương. Sự thịnh suy, trị loạn của quốc độ là ở nơi bàn tay nắm của hoàng tử cả. Nhưng mà từng buổi sáng, với đại lễ, tùy tùng và phẩm vật, hoàng tử đến cái cây ấy để làm gì? Quốc độ cần một cái mặt trời để soi sáng chứ không cần cái mặt trời chui vào hang đen!

- Ta biết!

Hoàng tử gật đầu đáp với sự bình thản, an nhiên của đỉnh núi.

Một vị lão quan cất giọng:

- Hoàng tử biết? Ngài biết như thế này và làm như thế kia? Có thể nào, như con cú kia, ban đêm nó thấy cả cây kim, sợi chỉ, mà ban ngày cả ngọn núi nó cũng không thấy! Bọn ngu si tà giáo đã vấy độc lên trái tim và khối óc của hoàng tử rồi sao?

Sắc mặt hoàng tử Brahmadatta thoáng thay đổi nhưng Ngài trấn tĩnh được ngay, cất giọng điềm đạm và bình hòa:

- Các Ngài đều là những đại quan, lão thần có trí, có đạo đức và phẩm hạnh. Ta kính trọng các Ngài. Ta cũng biết nghe những lời nói phải, những lời rất chướng tai nhưng chính trực, liêm khiết, thẳng thắn. Ta ghi nhận tất cả những điều ấy! Nhưng hiện giờ thì các Ngài hãy trở lại chỗ đứng của mình đi thôi. Hơn ai hết, ta biết rất rõ việc ta đang làm.

Các quan đại thần thất vọng ra mặt. Nhưng họ lại càng buồn khổ, thất vọng hơn khi thấy hoàng tử lại trang điểm, đại lễ, tùy tùng và phẩm vật để đến Thần Cây của mình vào buổi sáng.

Hôm kia, với thái độ rất quyết liệt, các vị lão quan không sợ chết này, họ đến nằm dài trên lối đi, cản chân ngựa của hoàng tử.

Với khuôn mặt lạnh như tiền, hoàng tử ra lệnh cho tùy tùng bắt giam tất cả, nói to cho nhiều người cùng nghe:

- Từ rày ai cố ý ngăn cản ta đi đến vị Thần Cây của ta, ta sẽ chém đầu tất cả!

Rồi hoàng tử nói nhỏ với người hầu cận tâm phúc:

- Đem các vị lão quan đến chỗ quản thúc tạm thời thôi, lo chỗ ngủ nghỉ, việc ăn uống cho đàng hoàng, tươm tất.

Từ đấy, chẳng còn ai dám can gián nữa. Đức tin của quần chúng đối với Thần Cây mạnh mẽ như sóng tràn chẳng sức gì cưỡng nổi.

--*--

Không lâu sau, Vua cha băng hà, hoàng tử lên kế vị ngôi Vương. Ngày lễ đăng quang, ngài cho mời rộng rãi trăm quan, các giáo chủ Bà-la-môn, các đại gia chủ, các vị bô lão đại diện bá tánh.

Đức Vua nói:

- Ai trong chư khanh biết vì lý do nào mà Trẫm đạt được Vương vị?

Mọi người đều trả lời là không biết.

Đức Vua lại hỏi:

- Ai trong chư khanh đã có thấy trước đây, khi còn là hoàng tử, ta thường cùng đám tùy tùng, với trang sức, với đồ đại lễ, ra cửa thành và đảnh lễ Thần Cây?

Một vị cận thần xu nịnh tâu:

- Thưa Thiên tử! Ai là con dân trong quốc độ này cũng biết việc làm thiêng liêng ấy của Thiên tử.

Vua gật đầu nói:

- Đấy là lý do. Lúc ấy, với tất cả lòng thành, ta phát nguyện như sau: "Nếu Thần Cây với uy lực của mình, cho ta được làm vua thì ta chẳng tiếc tài vật lẫn sanh mạng của mọi người để làm vật hiến cúng." Vậy hôm nay làm lễ quán đỉnh lên ngôi, ta nhớ ơn Thần Cây, chư khanh hãy chuẩn bị phẩm vật, vật tế để cho ta tròn với lời hứa thiêng liêng.

Mọi người xôn xao vì họ chưa nắm rõ ý câu nói của Đức Vua.

Một vị giáo chủ đứng dậy tâu:

- Lệnh vua là lệnh trời. Nhưng thưa Thiên tử! Tài vật ấy như thế nào? Sanh mạng ấy như thế nào?

Đức Vua cất giọng sang sảng:

- Này chư khanh! Tài vật thì dễ rồi, nhưng sanh mạng mới khó! Sanh mạng của ai? Ồ! Điều ấy ta cũng từng nói rõ với Thần Cây như sau: "Tất cả những ai ở trong quốc độ của ta nếu chuyên hành ác giới, mười hạnh bất thiện, ta sẽ giết tất cả chúng với đầu, nội tạng, thịt và máu để làm lễ tạ ơn. Chẳng kể một ngàn, hai ngàn, hễ cứ ai ác giới, tà hạnh là giết hết, không chừa một mống!"

Như một tiếng sét nổ kinh hoàng giữa lưng mây, mọi người bàng hoàng run sợ.

Một vị giáo chủ đã có tuổi tâu:

- Thưa Thiên tử! Làm sao mà giết chúng hết? Vả lại, chúng phạm tội khi luật chưa thành văn!

Đức Vua cứng rắn:

- Vậy sẽ thành văn tức khắc. Này chư khanh! Hãy đánh trống bá cáo cùng khắp lời truyền của ta. Trong quốc độ này, bắt đầu từ hôm nay, ai hành năm ác giới và mười ác hạnh, không kể con số nghìn vạn, quan hay dân, kẻ ngu phu hay người trí thức, ta sẽ giết hết để làm lễ tế thần! Ngay chính cả ta và mọi người trong hoàng tộc cũng không có biệt lệ!

Các quan đại thần có đức độ, gồm các vị lão quan đã được thả ra - đến ngang đây mới thấy rõ sự dụng tâm cơ khổ của bậc hiền trí: lặng lẽ chịu đựng tất cả mọi oan khuất, lời phỉ báng của mọi người, cốt mong sao đem chính đạo cai trị muôn dân! Họ chợt sinh lòng kính trọng và ngưỡng mộ Đức Vua vô cùng. Họ cảm động đến chảy nước mắt. Sau đó họ mau mắn cử phi mã, khoái mã đi đánh trống, truyền thông điệp, bá cáo khắp tận hang cùng ngõ hẻm nghiêm lệnh của tần quốc vương.

Lạ thay! Tiếng trống vừa báo tin đi mấy hôm thì vó ngựa khắp các phương lần lượt mang tin về: mọi người sợ hãi tái xanh mặt, chỗ này họp làng, họp xóm; chỗ kia họp hội đồng gia tộc, từng gia đình,... Họ dặn bảo nhau, nhắc nhở nhau, đe dọa nhau bởi lời bố cáo đanh thép của Đức Vua với triện son tươi roi rói.

Chỉ một thời gian ngắn, cả quốc độ không còn ai dám hành năm ác giới và mười bất thiện hạnh nữa. Chẳng những thế, khắp tất cả thành phố, thị trấn, làng mạc,... Đức Vua cho tung ra hàng ngàn vị Bà-la-môn học thức, có phẩm hạnh, dạy cho dân các công nghệ chánh mạng và thực dụng hầu đáp ứng nhu cầu vật chất áo cơm cho toàn xã hội. Các lớp dạy chữ, dạy văn chương, tư tưởng đạo đức làm người cũng được mở khắp nơi. Dân chúng sống trong cảnh thanh bình, an lạc, biết giữ giới luật, biết san sẻ, tương thân tương trợ, biết bố thí, cúng dường, biết làm các thiện sự xã hội,...

Như vậy, người hiền trí với dụng tâm và cơ mưu thiện xảo, không làm ai đau khổ, không làm cho ai đổ mồ hôi mà thiết lập được một triều đại Chánh Pháp huy hoàng, rực rỡ trong lịch sử loài người. Ngài đã làm cho một quốc độ đầy ngu si, ác giới và tà hạnh tràn ngập con đường thiên giới!

-ooOoo-

Đầu trang | 01 | 02 | 03
| 04 | 05 | 06
| 07 | 08 | 09
| 10 | 11 | 12
| 13 | 14 | Mục lục
Chân thành cám ơn Tỳ kheo Thiện Minh đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 04-2002)

[Trở về trang Thư Mục]

updated: 12-04-2002

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.